

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
In străinătate 300 Lei

Inscrisă în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului
Târnava Mică sub Nr. 3—1938.

Proprietar: Mitropolia Română Unită din Blaj
Intemeietori: † Al. Lupeanu-Melin și Iuliu Maior
Director, IULIU MAIOR Redactor, SEVER BARBU

ANUNȚURI ȘI RECLAME

conform regulamentului de aplicare
a tarifului comercial, categoria V

Noaptea sfântă

„Și a fost dacă s'a dus dela ei îngerul la ceriu, au zis păstorii unii către alții: „Să mergem până la Belleem și să vedem lucrul acesta ce s'a făcut, pe care Domnul ni l-a arătat“ (Luca, 2, 15).

Vraja nopții sfinte se coboară din nou pe pământ. Se coboară la noi ca să ne învăluie și să ne mângâie, să ne mângâie ca să ne întărească, și să ne întărească pentruca să ne înalțe.

Străină este înțelegerii noastre Taina ce ni se arată. Străină și totuși minunată, pentrucă peștera se prefăce ceriu, fecioara devine scaun de Heruvimi, iar ieslea leagăn pe seama Celui neîncăput, pe seama lui Isus Hristosul, care nu este altul decât însuși Fiul lui Dumnezeu. Dar oricât de străină ar fi, totuși ea este aproape de noi. Atât de aproape încât vestitorii ei, îngerii, păstorii, magii nu ne sperie nici nu ne surprind, ci ne fac bucurie. Simțim parcă ființa lor de față, simțim cum ne prind de mâini și ne duc la Dumnezeu, ca să ne facă părtași familiei Lui.

Cuvine-se dar să ne apropiem de pruncul din peștera Belleemului, ca să-l privim cu ochii credinței și privind-L să ne dăm seama de ceea ce este El pentru noi.

Așadar, copilășul acesta, care ne sâmbeste cu atâta neprefăcută blândețe de bunăvoiență, este Fiul lui Dumnezeu. Despre acest adevăr, pe care trebuie să-l săpăm adânc în sufletele noastre, ne încredințeam prorociile Testamentului Vechiu și minunile ce se fac la nașterea Lui. Din proroci nu dăm aci decât cuvintele alor doi. Întâi cuvintele lui Isaia (7, 13): „Iată fecioara în pântece va lua și va naște fiu, și vor chema numele lui Emanuil, ce se înțâluciește: cu noi este Dumnezeu“. Și apoi cuvintele lui Michea (5, 2): „Și tu Belleeme, pământul Iudeei, cu nimic nu ești mai mic între orașele Iudeei, căci din tine va ieși povoditor care va paște pe poporul meu Israel“. Iar între minuni vom socoti apariția îngerilor, cari cântând laudau pe Dumnezeu: „Mărire întru cele de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace, între oameni bunăvoire“, precum și apariția stelei minunate care a arătat drumul magilor din Răsărit: „Căci am văzut steaua lui la Răsărit și am venit să l ne închinăm“.

Și tot copilășul acesta este împăratul nostru, împăratul neamului omenesc întreg.

O mărturisește ceriul, când își trimite întrarișatele cele să-l cânte, să-L laude și să l-se închine. O mărturisește pământul cu toate făpturile lui, când se pleacă înaintea Lui și l-aduc daruri, din prisosul lor și după puțințele lor, ca unui Stăpân; păstorii: dar sdrac și modest la vedere, însă scump și

prețios în sine, pentrucă era adus din dragostea inimii lor; iar magii: aur, smirnd și tămâie, ca semne că și ei, — înțelepții și stăpânii pământului, — îl știu pe acelaș pruncușor Stăpân și Împărat al inimilor lor. Și-o mărturisește până și iadul prin gura lui Irod: „Mergeți, întrebați cu dea-dinsul de prunc, și dacă-l veți afla, dați-mi de știre, ca să merg și eu să mă închin Lui (Matei 2, 8).

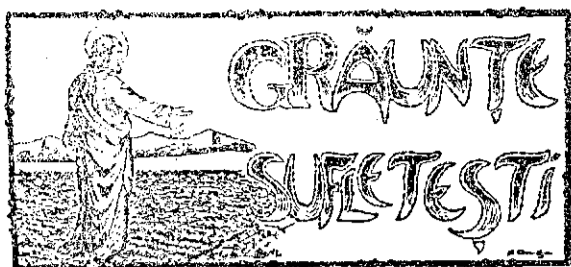
Și mai este Răscumpărătorul și Mântuitorul nostru. Din naștere, noi oamenii suntem robii păcatului și — cum spune s. Apostol Pavel — suntem munciți toată viața noastră de pofta cărnii, pofta ochilor și trufia vieții, și prin urmare suntem în primejdia iadului. Din această robie și primejdie ne-a scăpat pruncul, care ni-s'a născut nouă în peștera dela Belleem trup omenesc luând, ca să se deie pe sine jertfă de împăcare lui Dumnezeu, cel vătămat prin păcatul strămoșesc. Cum sice sf. Apostol și Evanghelist Ioan (I, 3, 8): „Celce face păcatul din diavolul

este, căci diavolul păcătuiește dela început. Pentru aceasta s'a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să strice lucrurile diavolului“. Și-acest răscumpărător și mântuitor strică lucrurile diavolului și trage dungă peste toată socoala acestuia, prin învâdătura Sa dumnezească și prin pilda neasdmnădă a vieții Sale. În vâdătura care ne arată calea mântuirii, și pildă prin care ne îndeamnă și ne arată cum putem urma aceeaș cale lădă, așa devine pruncul mîntuitorului nostru doctor, care șterge toată lacrima și vindecă toată neputința. Sufere însuși, în asupra-și sdracia neagră, se uită pe sine dându-se jertfă pentru noi pe lemnul crucii și nu vrea decât să ne mântuiască de pofta trupului, de sgârcenie și de trufie, cu un cuvânt de păcat. Iată ce ne arată peștera nmedd din Belleem, scutecele sdrace, leagănul din iesle! Are dreptate sf. Augustin să spundă: „Doctor mare ne-a venit din ceriu, pentrucă bolnavul de pe pământ suferă cumplit“.

Să ne lăsdm, dar, pătrunși de aceste adevăruri ce ni-le predică cu glas înalt praznicul Nașterii. Timp avem destul să le judecăm în sufletele noastre. Îndeosebi împrejurările ne sunt nespuse de prielnice. Vedem deoparte miseria în care ne sbatem, dar vedem de altă parte cum însoși firea și tot ce ne înconjoară ne dă îndemn spre primirea bucuriei cerești: pânza albă de săpădă, glasurile vesele ale colindătorilor, slujbele îndlătoare din biserică. Toate, toate ne frământă sufletele și ne chiamă să ne închinăm Celui născut în iesle, ca unuia care este Fiul lui Dumnezeu, Împăratul nostru, Răscumpărătorul și Mântuitorul nostru; închinându-ne să ne supunem; și supunându-ne să ne mântuim.

Isuse Hristoase, Fiule al lui Dumnezeu, Împărate și Mântuitorule, mărire Ție! Tu te-ai pogorit ca să ne înalți. Primește închinarea, dragostea și recunoștința noastră, pentru binele ce ni-l faci, născându-te și jertfindu-te pentru noi. Ție-și datorăm toate, cade-se deci ca inima și viața noastră să fie ale Tale. Acum și în veci.
G. Dănilă

O mare artistă se face călugăriță. Artista germană Frieda Dierolf, care s'a făcut vestită în lumea întregă prin cântul ei la pian și a cântat în toate orașele mari ale Europei apusene și ale Americii, a intrat în mămăstirea clariselor din Fiesole de lângă Florența (Italia). Interesant e că această artistă a fost de origine protestantă și că a trecut mai târziu în sânul bisericii catolice.

4. Dragostea

Pizmei sau invidiei i-se împotrivesc virtutea iubirii sau dragostei, care stă într'aceea că fiecărui om îi vom numai binele și că împărțim cu el, pe cât e cu putință, atât bucuria și fericirea, cât și întristarea și nefericirea lui. Pizmătărețul în schimb nu numai că nu vrea binele deaproapelui său, ci, dimpotrivă, se supără și se întristează când deaproapelui său îi merge bine.

Dragostea este regina tuturor virtuților. Sf. apostol Pavel iată ce spune despre această virtute: „*Toate limbile omenești și îngerești de le-ai vorbi, iar dragoste nu am, făcutu m'am ca o aramă sunătoare și chimval răsunător. Și dar prorocesc de ai avea și de ai cunoaște toate tainele și toată știința, și de ai avea atâta credință încât să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt. Și toată avuția mea de ai face-o milostenie și trupul mi l-ai da să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește. Dragostea îndelung rabdă, dragostea este plină de bunătate, dragostea nu pismuește, nu se laudă, nu se trufește, nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul; nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr; toate le suferă, toate le crede, toate le rabdă. Dragostea nici odată nu scade: măcar de se vor desființa prorociile, măcar de va înceta darul limbilor, măcar*

de se va strica știința“ (I. Corinteni 13, 1—8) Apoi adaugă la vers 13): „*Și acum rămâne credința, nădejdea, dragostea, acestea trei: iar mai mare dintre acestea este dragostea*“ La Colosen 3, 14, același apostol spune: „*Iar peste toate acestea dragoste să aveți, care este legătura săvârșirii*“ St. Ioan Evanghelistul, apostolul cel atât de mult iubit de Isus, spune și mai limpede: „*Celce nu iubește pe frate, petrece în moarte*“ (Cartea I. Catolică cap 3, stih 14).

Și acum să vedem puterea dragostei:

1. Dragostea ni-l aduce pe Dumnezeu și ne conduce pe noi la Dumnezeu, dupăcum cetim la sf. Evanghelist Ioan: „*De mă iubește cineva, va păși cuvântul meu, și Tatăl meu îl va iubi, și la el vom veni și sălaş la el ne vom face*“ (14, 23). Iară în Cartea sa întâie catolică la cap 4, stih 16 același apostol Ioan spune: „*Dumnezeu este dragoste și celce petrece în dragoste în Dumnezeu petrece și Dumnezeu într'insul*“.

2. Dragostea ne câștigă iertarea păcatelor, dupăcum ne putem convinge din pilda Magdalenei, care a spălat picioarele lui Isus și căruia Isus i-a iertat păcatele Citiți din sf. evanghelist Luca cap 7, stih 36—50)!

3. Dragostea ne dă înțelepciune adevărată. St. Dominic întrebând fiind, din care carte a învățat atâta înțelepciune, a răspuns: „*În cartea dragostei am învățat cu mult mai mult, decât în întreaga Sfânta Scriptură*“. Sf. Francisc de Sales spune: „*Dragostea este cartea întregii teologii; ea a umplut cu știință pe neînvățații Pavel, Anton, Ilarie, Simeon, Francisc*“. Iară venerabilul cardinal Hugo: „*Cu cât e mai mare dragostea, cu atât mai mare e și cunoștința, fiindcă focul luminează cu atât mai bine cu cât arde mai tare*“.

4. Dragostea ne dă curaj și putere de a lupta și a suferi, ba chiar și de a

muri pentru mărirea lui Dumnezeu. De aceea se întreabă sf. apostol Pavel: „*Cine ne va despărți de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea, sau golătatea, sau primejdia, sau sabia? ... Pentru că tare crez eu, că nici moartea, nici viața, nici ingerii, nici căpeteniile, nici puterile, nici cele de acum, nici cele viitoare, nici îndrăznețimea, nici adâncul, nici orice altă făptură nu ne va putea despărți de dragostea lui Dumnezeu, care e în Hristos Isus, Domnul nostru*“ (Romani 8, 35, 38—39). Oea mai bună dovadă ne-o dau mulțimea martirilor, cari s'au jertfit pentru Isus.

5. Dragostea toate le îndulcește și le ușurează. De aceea lucrează călugărițele noastre cu atâta însuflețire pentru bolnavi, neputincioși, copii săraci, leproși și așa mai departe.

6. Dragostea îl face pe sărac bogat, iar pe sărac cu adevărat fericit. Sf. Vincentiu de Paula a întemeiat ordul călugărilor lazariști și al călugărilor milostive cari deprind dragostea creștinească într'un mod cu adevărat eroic. Iară că apoi cât de frumos a dovedit-o aceasta sf. Francisc de Assisi, o știu toți cari i-au citit viața și faptele.

Cea mai bună pildă de dragoste o aflăm la mamele noastre. Biețele mame cum se nizuiesc să le facă toate pe voie copiilor lor! Cum se îngrijesc mai mult de binele copiilor decât de al lor propriu! Cum se supără când le merge rău! Câte lacrimi nu varsă at nci și cât mai suspinaț în schimb cât se supără când văd că copiii lor sunt bolnavi, când îi văd întristați ori amărțiți, năcăjiți ori chiar nefericiți!

O astfel de dragoste pretinde și Dumnezeu dela noi, o dragoste, care să se apropie măcar de dragostea mamelor. Și această dragoste o și poate pretinde Dumnezeu, pentru că doară frați suntem cu toții în Domnul și cu toții membri ai uneia și

Foița „UNIRII POPORULUI“

Noaptea sfântă

Unshiului Crăciun

Cad fulgi ușori în rotoacele line,
Din înălțimi cerești de pace pline
Și spun în limba lor nevinovată,
A nopții sfinte taină minunată...

Era târziu în noapte. Peste toate
Șintinse somnul aripile grele,
Iar sus în depărtările albastre,
Luceau ferice miile de stele.

În Vislaim, într'un sălaş de vite,
Dintr'o fecioară stântă s'a născut,
De veacuri așteptat, Mântuitorul
Acestei lumi — cel fără de nceput.

Și ceriurile s'au deschis deodată
Și îngeri mulți cântau în cor: „Mărire,
Mărire în cer lui Dumnezeu și pace
La oamenii de bună învoire...“

Păstorilor ce străjuiau pe aproape
Săracele lor turme le-au vestit,
Minunea — și — ei degrabă au pornit,
Spre peșteră să-l vadă pe Mesia.

Indată l-au aflat pe peie'n iesie
Și adânc cu toții i-s'au închinat —
Pe'ntr'omenitul Dumnezeu-Cuvântul...

O mie nouă sute și mai bine
De ani s'au scurs de-atunci în veșnicie,
Dar tainica icoană reînvie,
În sufletele de credință pline.

Cad fulgi ușori în rotoacele line,
În noaptea sfântă plină de fiori;
Pe la ferestre mici colindători,
Vestesc minunea dragostei divine...

Traian Râmleanu

Florile dalbe

Se lăgăna 'ncet pe linia satului, cu ranița
de pânză sdrențuită 'n spate, cu bocancii rupți,
ajutorând cu'n băț noduros picioarele găurite de
gloanțe și trudite de drum lung și greu.

Luat cotană la 'nceputul războiului și purtat
în luptă cu Sârbii și cu Rușii, căzuse prizonier în
Galizia, după ce fusese rănit de mai multe ori.
Și a trecut de atunci prin atâtea, în Siberia și
apoi în Moldova. Chemat să facă marșul spre Bu-
covina mântuită, s'a îmbolnăvit și ieșind din spi-
tal, căpătase acum voie la vatră.

A mers cât a mers cu trenul, strecurându-
se cu chin cu vai prin îmbulzeala ne mai pome-
nită, și dela Câmpulung a luat-o pe jos.

A trecut, fluierând cântece ostășești, prin

satele mici de munte, cu casele răsfirate pe dealuri,
cu gospodăriile greu încercate de războiul
cumplit și mergea înșins spre Ia obeni lui dragi.
Cu cât se apropia, cu atât i se îngreua capul și
împresurat de gânduri negre îi venea parca să
ntârzie cât mai mult, temându-se să nu dea cumva
de rău. A zărit pe drum case și sate întregi arse.
Cine știe? Poate para cumplită o fi pustiu și
mândrețea de sat, mare și răsfatat în lumina
zilei?... Se gândea apoi la căsuța de pe deal și
la ai lui.

Își lăsase nevasta bolnavă și cu doi copilași,
unul de trei și altul de cinci ani. Cum o fi dos-o
cu lipsa? Or mai îi trăind, că vești n'a primit
dela ei?..

La crășma în marginea satului era lume
multă, veselie. Cetele de fiicăi, plecați cu plu-
goșorul, se adunaseră aci, ca să ia casele dela
capăt. Beau și chiniau. Zărindu-l cum merge în
băț, schiopătând, au tăcut o clipă ca'n fața unei
icoane vrednice de cinste.

Ei a elătinat din cap, și-a dat capela pe
ceafă, începând să cânte încet, dar cu suflet:

„Beți băieți și chiuși
Până sunteți la părinși,
Că dacă o'ți călani
N'îți mai bea, n'îți chiuși!“

Unul din ei, auzind o frântură din vers și
punând parca'n cumpană traiul lor celui dus de
drumeț a ridicat paharul și a pornit îndemnat la
băut, repetând cântecul.

Din Gusu, jud. Sibiu

Donațiile ce s'au făcut Bisericii române greco-catolice din Gusu jud. Sibiu, în anul din urmă:

Păr. Iosif Cristian, a lucrat în interesul bisericii (făcând 34 dramuri) etc. și a dat și bani, a făcut oșe la cimitirul parohial, în total 1200 Lei. Teodora Cristian, soția preotului, a dat la biserică 2 candelă, 2 icoane, 2 haine pentru acoliți în valoare de 400 Lei. E. Rusu învă. Gusu a dat 2 feșnice pentru acoliți și 40 Lei, total 300 Lei. Ioan Stroia, inginer insp. C. F. R. Cluj, a donat la zăgrăvit 1000 Lei. Gheorghe Stroia, comerciant Gusu, a donat 1 clopot în valoare de 16000 Lei, 2 Minele în val. 1971, 1 pentecostar 110 Lei, 3 icoane 2510, total 20591 Lei. Nicolae Stroia din Gusu, 2 feșnice, 4 icoane în val. de 7500 Lei, 2 rânduri perdele la ușile dela altar 2500 Lei, o sobă în biserică 500 Lei, la zăgrăvit 200 Lei, total 10700 Lei. Dna Maria Orbescu din Topârcea dom. Bacurești, o icoană în val. de 500 Lei. Paraschiva Armenean din Gusu o față de masă val. 200 Lei. Moisă Buțiu din Gusu o față de masă valoare 100 Lei. Maria Buțiu din Gusu, 2 fețe de masă la altar, în valoare de 1000 Lei și 2 icoane în valoare de 1200 Lei, și cartea de zădărie a parohiei 131 Lei, total 2331 Lei. Sebastian Stroia din Gusu, o icoană în val. de 500 Lei. Mihailă Cișpar din Gusu, un strastnic 320 Lei. Anuță Rău, din Gusu, 1 față de masă, 1 ștergar, 1 cruce pe biserică, un tapet, total 520 Lei. Nicșia Lupea din Gusu, 1 Eahologiu, 1 octoich cu pentecostar 500 Lei. Silvia Lungu din Gusu o față de masă în valoare de 500 Lei. Gheorghe Cunțan din Doștat 1 patralir nou, 2 candelă, 1 icoană în

valoare de 500 Lei. Mărie Fălămaș din Doștat, o candelă 80 Lei. Dna Octavia Stroia căs. Axente din Gara Răului 200 Lei. Parohia gr.-cat. Ludof, 1 candelabru în valoare de 200 Lei. Păr. protopop on. Pompiliu Simoneti preot Rășnariu un chivot în valoare de 1500 Lei. Maria Armădean din Gusu 2 prapori în val. de 5000 Lei. Ioan Stroia, a donat bisericii 120 Lei. Asociația română unită „Agra” din Gusu din taxe besevole, a donat bisericii pentru reparare 1000 Lei. Reuniunea femeilor din Gusu, a donat pentru reparare 1000 Lei. Prefectura jud. Sibiu în 1936, a donat bisericii pentru reparare 3000 Lei. Preaveneratul Consistor din Blaj, a dat bisericii ajutor de 1500 Lei. Dna Lunacek rom.-cat. Gusu, a donat bisericii pentru reparare 160 Lei, un tapet în val. de 300 Lei, o cutie pentru sf. cuminecatură în valoare de 200 Lei, în total 660 Lei.

Totalul general al donațiilor din ultimii ani este 50932 Lei, cari s'au folosit la repararea și zăgrăvirea sf. Bisericii și la înzestrarea cu cele de lipsă Curatoratul bisericesc gr.-cat. din Gusu, mulțumește tuturor celor ce au contribuit la repararea și înzestrarea sf. bisericii, Dumnezeu să le facă parte de fericirea de veci.

Iosif Cristian

preot gr. cat. Gusu, distr. Sibiu, abonat al „Unirii Poporului”, și Curatoratul bisericii gr. cat. Gusu

O laudă binemeritată

adusă colaboratorului nostru Petrea Dascălu

În Nr. 8 din 16 Decembrie 1938 al „Buletinului” Inspectoratului Școlar al Ținutului Mureș citim sub titlul „adresă de mulțumire” o laudă cu adevărat binemeritată la adresa unuia dintre cei mai vechi colaboratori ai noștri, care este Petrea Dascălu, cu numele adevărat Petre Oariu, învățator gradul I, cu 6 g adații, la școala primară de stat Nr. 1 de băieți din Sibiu.

Ni-se spune acolo că acest om a muncit 36 ani ca dascăl, atât sub Statul Român, cât și mai ales sub Austro Ungaria, a zădit școala primară din Hamba, județul Sibiu; a fost re-

ferent la Consiliul Dirigent, director al Orlelinatului Principele Mircea din Sibiu, președinte al Asociației învățătorilor din județul Sibiu, întemeietorul și președintele de onoare al Reuniunii Meseriașilor din Orlat, secretar al Cooperativei „Grăniceru” din Orlat, consilier comunal ales, redactor al ziarului „Cuvântul Poporului”, membru în despărțământul Sibiu al „Astrei”, membru în comitetul de conducere al Cooperativei „Spiru Haret” și „Litera Română”, redactor al ziarului „Luceafărul”, iar acum este inspector școlar pentru școlile minoritare.

A scris și următoarele broșuri: „Pe drumuri bune”, „Din zile mari”, „Din popor”, „Între sat și oraș”, „Oameni de pe la noi”, „Icoane dela țară”, „Să nu mai spui la nime”, „Stăpîni satului”, „Tot omenia-i mai tare” și „Din vremuri trecute”.

Toate acestea le scrie Inspectoratul Școlar din Alba Iulia despre D. S., laudându-l și recomandându-l ca exemplu tuturor pe acest vâjnic luptător al cauzei naționale, aducându-i și cele mai vii și sincere mulțumiri.

La toate acestea noi mai adăugem, că Petrea Dascălu și-a făcut școala la Blaj, este un fiu credincios al bisericii noastre, și, încă dela început, un harnic colaborator al gazetei noastre. Îi dorim, din inimă, cu acest prilej multă sănătate și viață îndelungată, ca să se poată bucura de roadele muncii sale atât de folositoare acestui neam.

Amendă pentru clevețitori.

De boala aceasta sufer mai ales femeile. Lor le place să poarte vorbele despre unul și despre altul. Nu-i vorbă că se mai întâmplă să fie și între bărbați de acela cari nu-și pot pune lăcat pe gură. Este însă o țară unde clevețitorii vor trebui să-și măsoare vorbele. În Australia s'a adus o lege prin care clevețitorii sunt pedepsiți destul de aspru cu bani sau chiar și cu închisoare. Așa că acela pe cari nu-i va dura gura să vorbească prea multe, despre alții se vor gândi la pangă și-și vor pune lăcat pe gură.

„Azi Românul e stăpân
Dela Tisa la Hotin
Dela Tisa la Hotin
Florile d'albe!
Și din Nistru pân' la Mare
Tot o iarbă, tot o floare;
Suntem liberi noi amuși!”

Cunoaște bine glasul. „Să fie oare el? Dar cântă și copilașii cu el și ar fi venit să-i spun!” Se freacă la ochi și se așează biruită de bucurie pe un scaunuaș.

Și-am venit și eu nevastă
Florile d'albe.
Să-ți vestesc dela fereastră,
Florile d'albe!
Că trăiesc, că's sănătos,
Că v'am văzut bucuroși!”

Cu copilașii de mână, el intră în casă și se oprește în fața ei.

— Tu ești, Sameilă?
— Eu, Ioană!

Și o cuprinde pe după mijloc și o strânge la piept. Copii se uită nedumeriți.

— Tata, puțorii mamei!
— Tatal Tătucu nostru! sar ei în sus.
— Copilașii mei, zice el cu ochii uzi de lacrimi.

Ii ia în brațe pe amândoi deodată și-i sărută lung.

S'a lăsat o liniște adâncă în căsuța mică, că se auzea cum sfârșia untdelemnul în candelă

dela Maica Domnului. Și au șezut mult așa grămadă, tuspătru la un loc.

Gadarându-se de colo până colo, câinele trânteste scaunul, dă peste ceanul de mămăligă de sub blidar; cat pe aci să răstoarne și oala, dela foc, cu varză!..

„Răsună răgușit bonecănitul bhaiului, asurză urechile bălăngănitul clopotelor, trosniturile biciurilor, chinurile plugarilor și lătrăturile nesfârșite ale câinilor speriați

Mihail Lungianu

Colinde

Hai, fiule la oraș,
La oraș, la Făgăraș..

Se luară
Se duseră,
În mijloc' orașului
La casa bogatului.

— Bună-cina, om bogat!
— Mulțumim, m'am săturat!
Bună-i cina, nu-i de voi,
Că-i de boieri ca și noi!..

Se luară,
Se duseră
La casa săracului
În capul orașului.

— Bună-cina, om sărac!
— Bună-i cina, nu-i de ajuns
Da 'mprumut, că vom lua,
Laolaltă vom cina!..

Se luară,
Se duseră
Pân' la poarta iadului ..
— Vesi tu Petre, vesi, ce vesi?
— Văd casa bogatului
În mijlocul iadului.

Se luară,
Se duseră
Și la poarta raiului ..
— Vesi tu Petre, vesi, ce vesi?
— Văd casa sărucului
În mijlocul raiului.
... Asta-i plata Domnului!

La fată:

Ia, tu Ano, vadra-n brațe
Și îmi pleacă prin grădină,
Prin grădină
La fântână.
Fântân'a fost ocolită
Tot cu vineți porumbei!
Dar nu-'s vineți porumbei
Ci sunt pețitorii ei.
Mamă-sa din grat grăia:
— Iar tu fică, draga mea,

Biserica unită în slujba neamului

Intemeierea Tipografiei din Blaj

Tipografia dela Blaj a tipărit cele mai vechi cărți românești, cu teascul vechiu și pe urmă cu cel nou. — De aici dela Blaj s'au răspândit cele dintâi cărți bisericești românești și în Vechiul Regat — Tipografia Seminarului dela Blaj a tipărit cea dintâi gazetă românească și cele dintâi cărți cu litere latine, așa că ea este „mama tuturor tipografiilor românești“

Pe lângă alte lucruri bune, episcopul Petru Pavel Aron s'a gândit să facă și o tipografie, unde să se tipărească și cărțile trebuite pentru școală, cât și cele pentru biserică.

Cărți pentru școală nu erau, iar cele bisericești încă începură a se învechi și a se strica. Apoi fără de aceea, cărțile bisericești cele vechi erau tipărite prin tipografiile calvinești, și conțineau multe erezii. Minele și alte cărți liturgice veneau de prin țările românești, dar în unele numai notele tipiconale erau scrise românește, pe când în celelalte numai slavonește sau grecește. Episcopul Aron voia însă cărți românești în întregime, precum poporul acesta în întregime era român, și așa voia să rămână.

La Blaj aduseră teascul cel vechiu dela Alba Iulia, în care la 1750 se tipărise „Floarea adevărului“, iar pe la 1753/54 se tipăria Strajnicul, Liturgia, Bucavna, și așa numitul „Dialogus“, în care în formă de dialog se arată folosul sfintei uniri. „Floarea adevărului“ cuprindea citate din sf. Scriptură, din sfinții părinți și din cărțile bisericești, privitoare la cele patru puncte de diferență între biserică Romei și cea răsăriteană, adică despre primatul Papii, despre valoarea sfintei liturgii și cu pâine nedospită, despre existența purgatorului și despre purcederea Spiritului Sfânt și dela Fiul.

Teascul vechiu însă de asemenea se strică, așa că era mare lipsă de un teasc nou, pe care îl și cumpără, și care pe la 1760 începu a lucra. Iată ce zice călugărul Samoilă Clain despre acest teasc:

— Meletie Neagoie a murit în anul 1760 în 20 August, în vârstă de 30 de ani. Cam pe această vreme literile tipografiei se pușeră în rând de către un preot din Valachia. Se cumpără din Sibiu teasc, și se începu tipărirea sub povățuirea tipografului Sandu din Moldova. Se începură a

tipări niște patenturi pentru Țara Sârbească, deci se porniră a se tipări mai multe cărți bisericești.

Cărțile liturgice tipărite la Blaj treceau și în Țara Românească și-n Moldova, unde se mai găsesc și acum mai multe exemplare prin bisericile vechi. Negustorii greci le cumpărau dela Blaj, apoi le duceau la Brașov, unde li schimbau titlul și foaia primă, apoi cu alt titlu erau trecute în Țările Românești și vândute cu preț aproape dublu.

La 1761, generalul împărătesc Bucow vizită Blajul, școlălele și tipografia, și rămase foarte mulțumit.

Samoilă Clain ne mai spune că cu tiparul cel nou s'au mai tipărit o altă ediție de Liturgier, apoi „Invățătura creștinească cu întrebări și răspunsuri“, adică un catehism tot în a doua ediție. Păstoreasca datorie, dumnezeieștii turme vestită, Cerculara vicarului Gherontie Cetorea cătră potropopi, și Dogmatica învățătură a bisericii Răsăritului.

Iată că încă pe la mijlocul veacului XVIII, la Blaj se făcea cultură românească și creștinească cu foarte frumos spor. Călugării harnici și neobesiți pentru mărirea lui Dumnezeu și binele neamului românesc, citeau, traduceau, prelucrau și scriau cărți folositoare, pe cari le tipăreau apoi în tipografia lui Petru Pavel Aron, care era proprietatea Seminarului. Se mai tipărea apoi „Adevărata mângâiere în vreme de lipsă“. Începerea, așezământul și și iscăliturile sfântului săbor dela Florența, prin care se arată că la acel sfânt săbor ținut la Ferrara și Florența în Italia la anul 1438, toți Românii din toate cele trei țări, adică Moldova, Muntenia și Transilvania, se declarară uniți cu biserică Romei, prin persoana Mitropolitului Damian al Moldovei și a egumenului Grigorie Tamblac. Unirea aceasta s'a stricat numai prin unețirile Grecilor și ale Sârbilor, mai cu seamă după ce armatele creștine, conduse împotriva Turcilor de cătră Românul ardelean Ioan Corvin din Haniadora, fură biruite la Varna. Grecii au pus în scaunul Moldovei în locul lui Damian pe un Bulgar cu numele Teoctist, care îndemnă pe voievozii Iliș și Ștefan, urmași ai lui Alexandru cel Bun, — dar nu așa de buni, credincioși, cinștiți și cuminiți ca părintele lor —, să scoată adică toate literile latinești din țară, și acela care se va mai ruga lui Dumnezeu în limba latină, ori va mai citi și scrie cu slove latinești, să fin despoiat de toate averile și surghinuit din țară. Astfel printre Români se vârară pe încestul slovele cirilice slavonești, precum și limba, care s'a folosit — mai cu seamă în bisericile neunite din Ardeal —, până bine de curând. Lucrul acesta plăcea atât Grecilor, cari nici de cum nu doreau o înaintare a Românilor, și încă cu ajutorul și credința Romei, cât și Turcilor, cari nu voiau ca Papa, care cu armatele și Cruciatele lui li hărțuise aproape trei veacuri, să aibă așa mare putere în aceste țări și în mijlocul acestui popor numărös.

În tipografia dela Blaj s'a tipărit cea dintâi gazetă românească și cele dintâi cărți românești scrise cu litere latine. Gazeta a fost „Organul luminării“ a lui Timotei Cipariu, între anii 1847—48. Această tipografie deci, cu drept cuvânt se poate numi „mama tuturor tipografiilor românești cu litere străbune latinești“. Ea a fost cea dintâi care a încercat — și a reușit —, să buchele sfântului Ciril din Tesalonica să se folosească cu literile strămoșilor latini.

N. Lupu

In Ajun

Din cetini verzi de brad răsar
Cântări, colinde de Crăciun,
Așteaptă tot copilu'un dar
Când bate'n geamuri Moș-Crăciun.

Troieni s'aștern și plâng în iaz
Driade 'n vâlul lor subțire,
E frig și sobele iar las'
În jur povești și așpire.

Cu pipa lor bătrânii-afum
Tavanu 'mpânjenit de vară,
Pe-ai lor genunchi s'așez de-acum
Nepoții mici în orice sară...

Și povestesc bătrânii mult
Povești cu feți-frumoși și crai,
Le spun cea fost demult, demult:
Ca s'a născut un prunc bălai.

Din cetini verzi de brad răsar
Povești și-a lui Isus mărirea!
Ne-aduce Moș-Crăciun în dar
Un pom și-o fericire.

Din cetini verzi de brad răsar
Cântări, colinde de Crăciun,
Așteaptă tot copilu'un dar
Când bate'n geamuri Moș-Crăciun.

— O, voi copii, săraci și goi,
Ce'n milă unii vă adun,
Veniți și vă 'nfrățiți cu noi
Să știți și voi ce-i un Crăciun!"

Dumitru Savu

† Victor Branisce

A suflat vânt aspru de iarnă și din grădina neamului românesc s'a prăbușit cu gemăt aurd un stejar puternic. Neamul românesc a mai pierdut încă un cărturar și luptător de seamă. La Brașov s'a stins din viață gazetarul Victor Branisce, redactorul șef al bătrânului gazete românești „Gazeta Transilvaniei“.

Cu el se dăce în mormânt anul din cel mai încercați și neînfricați luptători al Ardealului de pe vremuri, anul din acel bărbat care o viață întregă s'au măcinat în istovitoare muncă de gazetar pentru apărarea fraților lor, de sub vitrega stăpânire streină.

Ca gazetar a început de tânăr, la vârsta de 20 de ani și de atunci vreme de mai bine de patruzeci de ani a continuat această grăba muncă, pentru apărarea și luminarea fraților săi. Din 1902 a intrat în redacția ziarului „Gazeta Transilvaniei“, pe care nu-l mai părăsește până în ajunul morții sale.

Și, pentru scrierile sale, pentru dragostea și căldura care o punea în apărarea fraților săi, a trebuit să sufere de multe ori închisoare în temnițele ungurești, să fie surghinuit și să-și caute adăpost peste hotare.

În 1916, odată cu retragerea armatelor române, trece el el mușil în vechiul regat. Pleacă apoi în Siberia pentru a recruta voluntari români și acolo scoate o gazetă românească „Gazeta Transilvaniei și a Bucovinei“.

După război, în România întregită a fost în donă rânduri senator și, pentru munca desfășurată în folosul neamului său, țara l-a răsplătit cu cele mai înalte decorații.

Născut în anul 1874, el moare tânăr, la vârsta de 64 de ani, după 44 de ani de gazetărie. Odihnească în pacer!

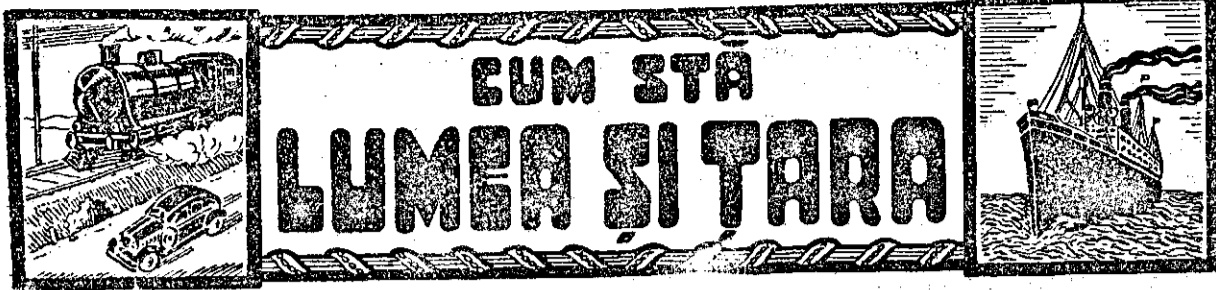
E aici anul nou. Nu te lăsa
fără calendar! Cumpără-ți
„Calendarul dela Blaj!“

Intră'n casă,
Așterne masa
Și pe masă
Grâu revarsă
Și pe grâu
Colac de grâu,
Pe colac
Un ineluș..
De or fi pețitorii tăi
Pe ferești că vor veni,
Inelușul și-or lua
După el, pe doamna sa!

Junele vornicește frumos așa:

Să fi gazdă sănătoasă
Să plătești colinda noastră
C-un colac de grâu frumos
Ca și fața lui Hristos!...
Steagul cât casa,
Colacul cât masa!
Câți cărbuni pe vatră,
Atâția boi în poiată!
Câte cioare sburătoare,
Atâte vaci mulgătoare!
Câte paie pe coteț,
Atâția copii în unghet.

Adunate de N. I. Dumitrescu și
preotul Valeriu Crispan

Ce va lucra guvernul — Judecarea atentatorilor dela Cernăuți — Inițierea unei organizații politice în țară — Vestii din Germania și de peste hotare

Un însemnat consiliu de miniștri sub presidenția M. S. Regelui

Miercuri s'a ținut la București un consiliu de miniștri sub presidenția M. S. Regelui.

În acest consiliu s'a cercetat planul unor mari și însemnate lucrări publice.

S'au ales căile cele mai potrivite pentru valorificarea muncii țărănești și a celei românești.

S'a hotărât deasemenea încurajarea și sprijinirea asociațiilor de emigrare evrească.

Atentatorii dela Cernăuți au fost judecați

Sâmbătă 17 Decembrie la Tribunalul militar din Cernăuți s'a judecat procesul acelor cari au încercat să omoare pe colonelul Cristescu. Leonid Lututovici a fost osândit la muncă silnică pe viață, studentul Mihail Stănescu, care a sfătuit pe Rotutovici să săvârșească crima a fost osândit deasemenea la muncă silnică pe viață. Tovarășul lor elevul Rahmisiuc pentru complicitate la omor politic a fost pedepsit cu 25 ani muncă silnică și cu amendă în bani. Au mai fost osândiți și ceilalți complici și gazdele elevilor criminale, la închisoare și amendă în bani.

S'a înființat „Frontul Renașterii Naționale”

În urma cererii mai multor cărturari și fruntași ai vieții politice românești, s'a înființat prin lege „Frontul Renașterii Naționale”, care este singura organizație politică, lăsată de lege, în Stat.

Decretul de înființare a acestei organizații a apărut vineri 15 Decembrie.

Între acela cari au cerut înființarea „Frontului Renașterii Naționale” și cari s'au înscris dela început în rândurile lui sunt foarte mulți și din foștii demnitari ardeleni.

„Frontul Renașterii Naționale” urmărește să strângă laolaltă pe toți Români, pentru a lucra la apărarea și întărirea patriei.

Toți Români cari au împlinit 21 de ani, afară de militari și judecători, pot cere înscrierea în această organizație politică. Consilierii Regali sunt membrii de drept.

Orice altă activitate politică în afară de aceea a „Frontului Renașterii Naționale”, este oprită și cei cari vor lucra pe ascuns vor fi pedepsiți cu degradare civică dela 2 până la 5 ani.

Au fost închise 766 cărciumi evrești.

Multe din satele țării noastre erau încă în mâinile cărciumarilor evrei, cari le străcieau văzând cu ochii. De astădată s'a hotărât curmarea răului din rădăcină. Ministerul de finanțe a poruncit să fie închise 375 de cărciumi din ținutul Suceava și 22 de cărciumi din Bacău.

Toate aceste cărciumi erau ale evreilor și străinilor, cari de altfel dețin în

partea de nord a țării 86,4 la sută din cărciumile dela sate.

S'a hotărât apoi închiderea cărciumilor în cari s'au produs turburări și certuri și a acelor cari au fost aflate nesănătoase. Deasemenea s'au închis cărciume și acolo unde erau prea multe față de numărul locuitorilor.

După cele mai noul socoteli au fost închise în total 766 cărciumi, cari toate erau evrești.

Germania cere colonii

Pare că Germania este tot mai hotărâtă să nu mai aștepte în chestiunea coloniilor, ci să le ceară cât mai în grabă.

Gazetele scriu că în luna viitoare va pleca la Londra, căpitanul Wiedmann, omul de încredere al dlui Hitler, spre a cere Angliei colonii. Guvernul englez și francez sunt însă deplin hotărâți să nu dea nimic din coloniile lor, așa că nu se știe ce va fi până la urmă.

Poate însă că se va întâmpla și acum ca întotdeauna că cei tari și mari vor face dreptatea și împărțeau pe spivarea celor slabi și Anglia și Franța vor da Germaniei coloniile țării lor mai mici.

Mari adunări ale „Frontului Renașterii Naționale”

„Frontul Renașterii Naționale” noua organizație politică, a hotărât să țină Joi 22 Decembrie trei mari adunări regionale, la Cluj, Craiova și Chișinău. Adunările vor fi prezdate la Cluj de dl Alex. Vaida Voevod, la Craiova de dl Angelescu și la Chișinău de dl Artur Văitoianu.

Magnași unguri își cer pământurile înapoi

În Ungaria nici azi nu s'a făcut improprietărea. Pământul întregii țări este în mâna groșilor și a baronilor, cari stăpânesc moșii de mil de jugăre.

În urma hotărârilor dela Viena, o bucată bună de pământ a fost ruptă din trupul Cehoslovaciei și alipită la Ungaria. Cum în Cehoslovacia se făcuse de mult improprietărea, groșii unguri au cerut să li se dea înapoi pământurile cari le-au fost luate de guvernul cehoslovac și date țăranilor unguri. Cererea lacomilor baroni a pus într'o mare încurcătură guvernul, căci țăranii nu se învoiesc să mai lase pământul din mână, spunând că în Cehoslovacia au avut o soartă mai bună.

O Germanie puternică

Miercuri 14 Decembrie, dl Hitler a rostit o mare cuvântare la Berlin, în fața muncitorilor germani, ocupați la construirea autostradelor (drumuri pe cari umblă numai automobilele). Între altele dl Hitler a declarat că se va strădui să dea de lucru muncitorilor germani și va lucra mult la întărirea Germaniei, ca să facă din ea o țară stăt de patarică încât nimeni să nu o poată nimici.

Între Franța și Italia

Ce va fi între aceste două țări surori încă nu se știe. În vremea din urmă însă situația dintre ele s'a înrăutățit și mai mult.

Italia își susține tot mai mult cererile de a li se da Corsica și Tunisul francez. La rândul ei Franța se arată neclintită în hotărârile ei de a nu da nici o palmă din pământul pe care-l stăpânește.

Di Mussolini va merge în Sardinia unde va vorbi poporul despre drepturile Italiei asupra ținuturilor pe cari le cere, iar dl Daladier, ministrul Franței va merge în Corsica, unde va vorbi împotriva cererilor Italiei.

La granița Libel, Italianii au îngrămădit trupe, semn că se găsesc de război, iar Francezii au luat și ei măsuri militare de apărare.

Pământul Germaniei e prea mic

Așa a declarat ministrul german Gobeis, la o masă dată de guvern muncitorilor germani.

În Germania trăiesc aproape 140 locuitori pe kilometrul patrat, a spus dl Gobeis, și acest pământ este prea strâmt pentru ca viața poporului german să se poată desfășura cum se cuvine și în așa fel ca toate lipsurile lui să fie împlinite. Celelalte popoare însă discută dreptul Germaniei de a avea colonii, de a stăpâni pământuri în continentele străine.

Se vede din aceste cuvinte, că pe nemșii nu-l cam încapă locul și în continuu le zboară gândul în altă parte.

Un martir modern

Cunoscutul scriitor francez Pierre L'Hermitte descrie în ziarul „La Croix” din Paris un fapt împlinit, care dă de gândit și ne face să credem că nu suntem mai buni decât păgânii, nici cu un strop.

Copilașul Gignoux, din marele oraș francez Lyon, ducea bilete de vânzare la o intrare a catolicilor din Lyon. Era din familie bună și foarte credincioasă, iară el se vizita să-și ajutare în forma aceasta biserica. Trebuie să se știe anume că în Franța catolicii nu-și trimit copiii la școlile statului, ci-și susțin înșiși școlile lor confessionale, iară banii necesari li adună din danii, colecte, intrările conferințe, producții teatrale, tot felul de festivaluri și așa mai departe.

Copilașul Gignoux tocmai plecase, să vândă câteva bilete de intrare la o astfel de conferință, când 12 derbedei, copii și ei, li atacară și li uciseră cu pietrii, ca pe un câine.

Și în veacul al doilea după Hristos se întâmplase un astfel de caz. Era tot un copil Tarsicius, care se angajase să ducă sfânta împărăție la creștinii din temnițele Romei. Câțiva copii li zăriră, și se duseră după el, întrebându-l, ce duce sub halnă și pentru ce nu stă cu ei de vorbă. Bănuiră numai decât că Tarsicius e creștin și că duce ceva lucruri tănuite. Curioși cum erau, văzând că nu vrea să stea cu ei de vorbă, li atacară cu pietrii și li omorâră. Tarsicius a murit, strângând, cu toată puterea ce-l mai rămăsese, sfânta împărăție la piept.

Între copiii veacului al doilea și cei al veacului nostru este o deosebire: Acesta își recunoșcă păcatul. L-au omorât din ură față de creștinii. Cel din veacul al douăzecilea li omorâră pe micul Gignoux tot din ură față de catolici, el fiind copil de-al bolșevicilor, însă în fața judecătoriei nu recunoșcă cauza crimei.

Păgânii cei vechi au fost deci mai cinstiți decât bolșevicii de astăzi.

O seară de Crăciun

I.

Inserarea se lăsase grea și mohorâtă peste orașul luminat și în sărbătoare. Fulgi mari și albi pluteau pe aripa șuierătoare a vântului, ridicând vârtejuri înalte de zăpadă, cari intrau până în inima bietului om rătăcit pe drumul înecat în ceață. Totuși, prin mijlocul străzii înguste de la marginea orașului, cineva înainta cu pași mari și hotărâți. Prea mic pentru a fi un om, prea mare pentru a fi un copilăș, acest omuleț nu se uita la zăpada ce-i ajungea la genunchi și nici la fulgii reci cari furișându-se ca niște hoți, intrau și reși prin spărtura batjocoritoare și colțuroasă a căputului. Înainta mereu și cu pași mari. A ajuns la un felinar și s'a oprit obosit pe loc. Lumina arunca pâlăviri plâpânde pe chipul palid. Era un copil. Fața lui frumoasă părea de marmoră și fruntea lui largă îi eșea boltită de sub căciula roasă și găurită. Ochii lui albaștri, mari și tarourați de lacrimi, priveau duși și pierduți spre casa din față, de unde se auzeau ciocniri de pahare... se vedea un pom. Un pom... un Moș Crăciun... o bucurie.

Băiatul înaintă câțiva pași. Par'că vedea pe fericitul copilăș, cum se uita de cu drag la jucăriile aduse de moșul cu parul și barba albă, din care bunătațile se revărsau asupra celor cari aveau destul. Da, asupra celor cari aveau, el însă nu avea nimic. O, și cum ar fi dorit și el un pom! Uitase, avea și el ceva. Avea un frate micuț, bolnav și o sorioară plâpândă, mai mare decât el, cărora trebuia să le câștige bani. Asta avea și el.

O lacrimă mare îi lunecă încet din ochiul mărit de durere și căzu pe zăpada pufoasă, făcând o gaură mică, un mormânt, pe care un fulg nemilos îl acoperi pentru vecie.

În acest moment, un strigăt ascuțit străbătu aerul ca un tăiș de sabie:

— Hei! la dracu! La o parte, cerșetorul, sau te... ahi!.. Am spus eu!

Într'adevăr, băiatul trezit brusc din gândurile-i negre, nu mai avu timp să se ferească. Marginea sâniei îl izbi în piept și îl aruncă în zăpadă zăpăcit și 'nfriat. O doamnă sări jos și îl ridică repede și grjulu.

— Ți s'a întâmplat ceva, copilule?

— Nu, doamnă. M'am ales numai cu o sperietură, care mă va face mai atent altădată.

Copilul spuse ultimile cuvinte uitându-se la birjarul care injura de zor pe toți derbedeii cari nu se uită unde trebuie. Întâlnind însă privirea limpede și bună care-l învăluia, tăcu.

Doamnei îi plăcuse răspunsul copilului și îl întrebă cu bunătațe:

— Cum te numești tu?

— Gheorghită.

— Și la ce te uitați cu atâta atenție?

Copilul își plecă ochii. Un cântec de colinzi se auzi din nou din casa de pe marginea drumului și doamna privi într'acolo. Prin fereastra mare și largă, un înalt și frumos pom de Crăciun își trimitea luminile tremurânde în strada plină de frig și de șuer de vant. Doamna înțelese. Se uită la copil. Plângea. Un fior de ghiță străbătu corpul înalt și svelt al doamnei Mureșeanu, strângându-i inima ca într'au clește. Viziunea bătrân și slab pricepu și el și simți un nod urcându-i-se în gât. Încercă să-l înghită, dar nu putu și cu ochii umezi mârâi un „mama ei de săracie!” și sări pe capră. Doamna Mureșeanu mai mângâie odată fruntea frumoasă și senină a bietului copilăș îmbrăcat în sărăcia întunecată și nemilosoasă, și lăsă să cadă ceva în buzunarul mare și ros de vreme. Apoi urcă și ea în sanie și caii porniră din nou cu pasul iute, mânați de fulgul năpraznic.

După un minut tăcerea domnea din nou

adâncă, neîntreruptă decât de șgomotul din casa învecinată. Gheorghita își băgă mâna în buzunar și scoase o monedă. Își ridică ochii la cer și se rugă printre lacrimi. „Doamne!... dă să-mi fi dat barâmi zece lei, ca să pot cumpăra o pâine. Dumnezeu, împlinește-mi această rugămintă fierbinte, din multele pe cari ți-le-am făcut, căci astfel o să mor de durere, înaintea fratelui meu bolnav și înfometat”.

Se apropie din nou de felinar. Degetele strângeau cu putere mica bucată de fier din mână. Ochii lui priveau holbați spre pumnul care se desfăcea încetul pe încetul, deget cu deget, secundă cu secundă. În sfârșit, deschise brusc mâna și 'n palmă luci, albă ca zăpada, o sută de argint. Gheorghita se prânse de felinar și cu mâna își șterse broboanele de sudoare de pe frunte. O scântee de bucurie îi străbătu corpul înghetat. Apoi cu mâinile în buzunare, cu căciula roasă în cap, cu raptura batjocoritoare și colțuroasă de pe umăr, se afundă hotărât în bozna întunecoasă a nopții.

II.

În casa doamnei Mureșeanu serbarea era în toi. Cossul bătu 12, dar nimănui nu-i venea pofta de culcare. Era seara de Crăciun. La masa lungă și plină de bunătați, căsenii stăteau de vorbă cu oaspeții veseli, pe când alături, jucându-se sub pomul de Crăciun, Ionel și Mia priveau cu mirare barba mare și albă a unui Moș Crăciun din zahăr.

O doamnă tânără și cu ochii blânzi se întoarse spre stăpâna casei vorbindu-i îngrijorată: — Dragă, de ce ești așa de supărată? Ți s'a întâmplat ceva neplăcut?

— O 'ntâmplare, Livia. O 'ntâmplare care mă 'ntristează.

— O 'ntâmplare care te întristează? Ce curios. Și eu am întâlnit ceva trist... Să vezi.. Am fost la colectat și, ca de regulă, de la cei bogăți n'am căpătat nimic. Un lucru m'a mișcat însă mult. Intrasem în casa doamnei Pitiș, care cât ce mă vede, începe să-mi spună că are un băiat doctor, o fată măritată „bine”, un altul mai știu eu ce, apoi, fără să o întreb, mi-a spus că și-a cumpărat un pământ de nu știu câte jugăre și nu știu încă ce mi-a mai tot vorbit. Mă gândeam, de aici ies cu vre-o 100 de lei. Ei bine, i am spus pentru ce am venit și știți cât mi-a dat?... 5 lei. Da, doamna aceasta, care avea pământuri și copii doctori, mi-a dat 5 lei... Stai să vezi ce a urmat și te vei mira și mai mult. Peste drum era o casă mică și ca vai de ea. Am intrat. O domnișoară plâpândă mă întreba ce vreau și când i-am spus, mi-a răspuns, arătându-mi patul, pe care boleză un copil. „Ne avem săracii noștri, doamnă.” Mă pregăteam să plec, când ușa se deschise și un copil năvăli în odaie. „Doamnă, am auzit tot ce a spus sora mea, dar norocul a căzut pe capul nostru. Am primit câțiva bani, din care vreau să dau și eu celor săraci.” — Zicând acestea, copilul, care aducea o pâine mare subsuoară, îmi dădu 5 lei... Tot 5 lei.

Doamna Mureșeanu se ridică încordată și îl întrebă:

— Copilul acela nu avea ochii mari albaștri, o frunte boltită și frumoasă?

— Ba da. De ce?

— De ce? Iată de ce. — Doamna povesti cu cuvinte întretăiate de emoție, întâmplarea pe care o cunoaștem. Toți erau mișcați Mia și Ionel își încetaseră jocul și stăteau și ei tăcuți în cășorul lor fraged își dădeau seama și ei că a fi sărac e rău. Mama lor se întoarse spre ei și le zise cu ochii în lacrimi:

— Dragi copii, așezați-vă în genunchi sub pomul acesta, pe care vi l-a adus Dumnezeu și ziceți un „Tatăl nostru” pentru copilășii mici ca și voi, dar cu zdrențele atârinate pe trupșorul lor plâpând.

Rugăciunea se scurgea încet și glasurile cristaline sunau ca niște clopoței de argint, pe când pe buzele blândului Ieșu de pe perete se părea că a trecut un zâmbet bun și fericit, împreună cu o privire caldă și liniștită.

Mugurel

Dorim tuturor cetitorilor, colaboratorilor și binevoitorilor acestei gazete — care cu numărul viitor intră într'al 21-lea an de existență — din toată inima noastră, sărbători fericite și vesele. Nașterea lui Christos să le fie de folos!

Investirea P. S. S. Dr. Vasile Stan ca episcop al Maramureșului. În sala tronului la București s'a făcut vineri 16 Decembrie investirea P. S. S. Dr. Vasile Stan ca episcop ortodox la episcopia nou înființată a Maramureșului. La această ceremonie au fost de față: I. P. S. S. Patriarh, coștillerii regali, membrii guvernului și alți înalți slujbași ai țării.

O socoteală înfiorătoare. În Spania bolșevică au fost osândite la moarte, în 3 luni de zile, 580 de persoane. Numai în Catalonia, o provincie a Spaniei bolșevice, au fost judecate 2264 persoane, din cari 30 au fost osândite la moarte.

În luptă cu haiele de lupi. Odată cu căderea iernii, în multe părți ale țării au apărut haiele de lupi înflăcănzîți. În săptămâna trecută o patrulă de jandarmi pe drumul dintre Moclu și Căian, în apropierea pădurei comunale Cămăraș, a fost atacată de o hoită de lupi. Văzând primejdia, jandarmii au pus mâna pe arme și s'au apărat, lăbatind să împuște 4 lupi și să-l alunge pe ceilalți.

Câți bani are Banca Națională a României. Banca Națională a României tipărește, după cum știm, banii. Să vedem, numai așa de curiositate, câți bani are această mare bancă. După raportul dela 26 Noembrie, ea avea atunci 18 miliarde 124 milioane 985 mil 987 Lei aur. B lete de bancă, de 1000 și 500 Lei, în circulație 33 milioane 676 mil 084 Lei; monedă divizionară de Lei 250, 100, 50, 20, 10, 5, 2, 1 Lei și de 50 și 25 bani cu total 590 milioane 423 mil 564 Lei. Datoria Statului către Banca Națională era de Lei 3 miliarde 601 milioane 015 mil 394 Lei. Iată, cât este de mare averea noastră națională!

Ce face nebăgarea de seamă. Se știe că Cehoslovacia i-a predat Polonia, de bună voie, o parte din țară. Această parte de țară a și preluat-o Polonia, urmând ca o comisiune, formată din deputați polonezi și cehoslovaci, să tragă pe urmă granița definitivă între cele două țări. Cu acest prilej deputatul cehoslovac Sidor a înscălit înțelegerea că Cehoslovacia preda Polonia și toate proprietățile principelui Hohenzoln. El era de părerea că acest princip e n'are în partea aceea decât proprietățile din ținutul Javorina. Când colo el mai avea și lacurile Coorba și Poprad cu mai multe hoteluri și sanatorii, cari sunt

vrednice multe-multe milioane. Înțelegerea odată iscălită, Cehoslovacia n'a avut încotro, a mai pierdut și aceste proprietăți, cu toate că locuitorii de acolo sunt cehoslovaci și nu poloni.

Un plan de lege interesant în Italia. Pe masa parlamentului italian s'a depus, zilele trecute, un plan de lege care constrânge pe toți deputații și senatorii ca, în caz de război, să fie îmbrăcați militari și trimiși la front în linia întâie, ori sunt tinerii ori bătrânii, fără nici o deosebire. În forma aceasta nădăjduim că frații noștri italieni nu se vor avânta atât de ușor la un război. Bine înțeles că miniștrii, fiind numiți dintre deputați, ar merge și ei fain-frumos la front. Când se va aduce această lege și în Germania și Ungaria, putem lucra liniștiți, că război nu se va mai ace, cu una cu două.

Ministrul președinte al Australiei și pacea lumii. În Australia, al cincilea continent al pământului, este ministru-președinte dl Lyon. Acest președinte al consiliului de miniștri a rugat, cu prilejul marelui primejdie de război din acest an, pe conducătorii tuturor bisericilor din Australia, să facă o zi de rugăciune, în care să se roage pentru popor și patrie. Iată și o parte din vorbirea sa rostită la radio: „Niciodată n'au avut conducătorii popoarelor mai mare nevoie de proua cerească, decât în împrejurările de acum. În ziua de rugăciune a întregii noastre națiuni. Pentru pacea lumii trebuie să se uite toate deosebirile și conflictele confesionale, iar bisericile trebuie să se unească în rugăciuni, de dragul păcii. Eu nădăjduesc că Australia va da pildă și îndrumare lumii întregi prin această rugăciune națională a sa“.

Cum se știu dovedi unii oameni mulțumitori. Generalul Penna, șeful flotei aeriene italiene, a fost foarte greu bolnav. În boala sa a făgăduit Preacuratei că dacă-l va face sănătos, va întreprinde un pelerinaj la Lourdes, în Franța, cu întreaga sa familie. Și sfânta Fecioară l-a făcut sănătos, iar generalul Penna a făcut de fapt, împreună cu întreaga familie sa, pelerinajul făgăduit, care a durat 3 zile.

Credință vrednică de urmat. Ordul al treilea al sf. Francisc din Italia a hotărât să slujească în fiecare lună odată câte o sfântă liturghie pentru pacea lumii. Aceste sfinte liturghii se citește în basilica Santa Maria în Ara Coeli din Roma. Iară în biserică sf. Walpurgis din Bruges (Belgia) se citește, începând cu 10 Noembrie 1790, în fiecare zi, câte o sf. liturghie pentru toți soldații catolici căzuți pe câmpul de luptă. Până în 10 Noembrie a anului acestuia s'au slujit cu total 52.835 sfinte liturghii. O întrerupere în citirea acestor sfinte liturghii s'a făcut numai în cursul revoluției franceze.

O femeie omoară un lup cu un par. Intr'una din nopțile trecute un iep a intrat în curtea femeii Ioana Jonea, încercând să pătrundă în ocolul oilor. Femeia auzind șgomot în curte, s'a înarmat cu un par și împreună cu o fetiță a sa Maria, care ținea lampa, a ieșit să vadă ce-l. Când a văzut lumina, lupul s'a oprit localul, scoțând un urlet înspăimântător. Logrozită fetița a scâpat lampa din mână. Lupul s'a aruncat asupra ei și o strășie. Văzându-și copila în primejdie, femeia și-a înclătat mâinile pe par și a început să lovească lupul în cap, crăpându-i capul. De frică femeia a lovit apoi în continuu cu parul până ce lupul a fost omorât.

Viflaim

Nu vă temeți, căci iată vestesc vouă bucurie mare, care va fi la tot poporul: S'a născut astăzi vouă Mântuitor, care este Hristos Domnul, în cetatea lui David. Și acest semn va fi vouă: află-veți un prunc înfășat, culcat în iesle... (Luca, 2, 10-13).

Beth-lehem, nume drag și iubit de toate neamurile creștine, până la sfârșitul veacului! Nume compus din două cuvinte jidovești: „casă“ și „pâne“! Betlehem sau „Viflaim“, Casa Pâinii, a pâinii celei de Taină, care va sfinți pe toți cei ce o vor primi cu vrednicie! — Viflaim, pământul Iuda, intru nimic nu ești mai mic decât celelalte orașele cu câte o mie de locuitori ale Iudeii, căci din tine va ieși „Povățuitorul“ care va paște pe poporul meu Israel (Micheia, 5, 2).

Viflaimul era un orașel cu vre-o 3000 locuitori. Orașel care nu se trufise, și nici n'avea alt merit, nici însemnătate decât a fi jădăpostit în sânul său pe Iesse și pe feciorii lui, între cari și pe David, pe care Dumnezeu îl alege ca să fie rege puternic al poporului ales, tipul Regelui celui adevărat și mare, care va stăpâni dela mare până la mare, și dela râurile Eufrat și Tigru, până la marginea pământului, și a cărui împărăție nu va avea sfârșit.

Intr'o zi rece de iarnă, umedă și îmbrăcată în ceață, stratele strănte ale Viflaimului băjbăiau de lumea care furnica pe ele. Casele scunde erau pline de streini, vârtiți cu sila de cătră soldații cari făceau ordine și nu permiteau ca 'n timp de noapte să rămână lume pe stradă, ca să nu se poată face conțelegeri secrete, nici urzi comploturi împotriva „procuratorului“, care în vremile acelea ocărnuia Iudeia în numele „Cesarului“ Romei. Se făcea conscrierea tuturor locuitorilor din ținutul aparținător acelei preturi.

Porunca era ca conscrierea să se facă cât mai curând, să nu se amâne multe zile, de oarece Iudeii, și preste tot popoarele din Palestina, cu deosebire de alte popoare, aveau porniri deosebite spre revolte, mai cu seamă când era mișcare de popor, fie cu prilejul sărbătorilor, fie din altele.

Niciodată nu fusese atâta lume în Viflaim. În ziua de 22 Decembrie începuse conscrierea persoanelor, a averilor mobile și imobile, publice și particulare, a numărului membrilor familiei, a domiciliului și a profesiunilor și ocupațiilor, căci Cesarul voia să știe amănunțit, câți oameni are supuși în acele ținuturi, câtă avere au, și câte impozite ar putea stoarce de pe spatele lor.

Trecuseră zilele de 23 și 24 Decembrie, și conscrierea continua. Nu doară pentru că ținutul Viflaimului ar fi fost mai mare decât altele, dar fiindcă în Viflaim se află tabloul genealogic cel mai bogat din Palestina. Era oraș vechiu, și pentru David, care se ridicase din mijlocul lui, acolo se păstrau: belele sau matriculele cele mai multe și mai de frunte, care mergeau înapoi în negura vremilor încă aproape cu o mie de ani.

În seara de 24, târziu pe înopțate, iată că înaintea oficiului de conscriere împtovizat, se oprește o pereche, care de pe vesminte și de pe cutele oboșite ale feței, se putea ghici că vin de departe. Un bărbat ca de vre-o 20-22 de ani, și o femeie ca de vre-o 15-16 ani, învelită într'o pătură groasă, șezând pe un catâr, cu fața acoperită, pentru a fi scutită de privirile obraznice și uneori chiar nerășinate ale Samarinenilor și Scitilor cari făceau pe soldații de pază a ordinii cu acest prilej. Bărbatul intră în birou, unde după așteptare de câțeva vreme, reuși să ajungă la rând și să spună avutului său și al tovarășei sale, și să răspundă la toate întrebările puse de funcționarul roman prin tălmăciul grec sau samarinean.

Până când isprăvi, era noapte târziu. În oraș nu era loc nicăiri; căci casele și locuințele mai

mari fuseră secestrate pentru funcționarii recenzișii și pentru soldații de pază. În drum însă nu era nici chip, nici permis să stai în cap de noapte. Se hotărâ, deci să meargă mai departe până în comunele învecinate, Etam și Bet-zacharia, cari erau la vre-o 4-5 km. depărtare. Dar femeia din spatele catărului nu mai putea călători, li venise timpul să nască. Erau în preajma unei peștere, care din întâmplare era ocupată în noaptea aceea numai de trei vietăți, adică un bou și un asin. Omul adevărat fusese la recenzișii și el, iar animalele le cumpărase în Viflaim.

Pe câmpia întinsă în jurul Viflaimului pășteau niște turme de oi. În timpul zilei, aflau pășune destulă, iar în timpul nopții oile steteau atrânse laolaltă, pe când păstorii vegheau pe lângă focuri mari, povestindu-și unul altuia necazurile și greutățile, sau dorințele și nădejdiile. De odată se vede o mare lumină înspre Răsărit. Lumina se apropia tot mai mult. Iată-o jos de tot, tocmai asupra turmei, și iată un glas dulce și melodic ca din altă lume:

— Nu vă temeți, căci iată vă vestesc vouă bucurie mare, care va fi la tot poporul. Astăzi s'a născut vouă Mântuitor, care este Hristos, Messia, Domnul cel făgăduit prin gura profeților, în cetatea lui David... Apoi o mulțime mare de ființe strălucitoare, ușoare și frumoase pluteau asupra câmpiei cântând: — Mărire întru cele de sus lui Dumnezeu; pace pe pământ oamenilor de bună învoire. —

Și păstorii lăsară turmele în grija ființelor aceluia cerești, și alergară să afle pruncul culeat în iesle, zmerit lângă Maica sa. În peștera rece și umedă, căci acesta era semnul Aceluia care avea să fie „Bucuria a tot poporul și Așteptarea neamurilor“.

N. Lupu.

Uniunea Mariană a Femeilor Române Unite din Provincia Metropolitană de Alba-Iulia și Făgăraș Nr. 60-1938.

Stimată Doamnă Prezidentă.

Primind cu întreg sufletul intențiile Preafericitului Părinte Papa Piu al XI-lea, și sugeriile Apostolatului Rugăciunii, de-a porni o **Cruceată de rugăciuni acum la închiere de an, pentru repararea vătămarilor aduse lui Dumnezeu în acest an ce trece și pentru dispariția comunismului ateu**, Uniunea Mariană a Femeilor Române Unite din Provincia Metropolitană de Alba-Iulia și Făgăraș dorește realizarea împlinirii acestei acțiuni sfinte, inspirând tuturor Reunionilor Mariare și tuturor Membrelor Marianiste ca:

În ultima Jole a anului acestuia, în 28 Decembrie 1938, să se facă adorațiune și rugăciuni de dimineața și până la miezul nopții (cu schimbul) în fiecare biserică parohială din orașele și satele noastre.

Ar fi de dorit să plinim acest gest de reparare printr'o mărturisire și cuminecare.

Astfel ne atașăm la milioanele de surori în credință cari muncesc în această cruceată de rugăciuni pentru izbânda păcii lui Hristos.

„Cu blândul Isus să ne binecuvînteze Fecioara de sus“.

Blaj, la 16 Decembrie 1938,

Prezidenta

Em. Hopârteanu n. Coltor

Citit-ai „Calendarul dela Blaj“? Cere-l și te vei convinge că nu poate lipsi de pe masa D. Tale.

venirea lui Hristos și obiceiurile noastre

Cu câtă nerăbdare așteaptă oamenii sărbătorile. Se fac atâtea și atâtea pregătiri, se chelăiesc o mulțime de bani și toate acestea, numai și numai pentru îndestularea trupului. Dar pentru îndestularea sufletului câți oare se îngrijesc? Cine își aduce aminte — deși a auzit-o de atâtea ori — de o cântare dela biserică ce răsună ca porneală împărătească de pregătire pentru sărbătoarea Nașterii Domnului? *Hristos se naște, săriți-l*, e vestirea pe care o aduc îngerii suzând din trîmbiți, ca să se pregătească lumea pentru venirea împăratului Cereș.

„*Hristos din ceruri întâmpinați-l*.” Popoare din toate colțurile lumii adunați vă ca să în întâmpinați pe Marele Împărat. Lăsați toate grije voastre macar în acest moment însemnat și veniți cu toții să-l întâmpinăm. Veniți cu toții să-l așternem la picioare florile smerenției, ale milinței și ale credinței. Mare este Dumnezeu și se pogoară pe norii cerului, mari să fie pregătirile voastre, de a-l primi în suflete așa cum se cuvine unui împărat.

Astfel sună regulat an de an strigătul de chemare al îngerului. Mai sunt creștini cari ascultă această chemare, dar foarte puțini. Cei mai mulți însă nu-l mai pot auzi, căci, luați de valul acestei lumi, se pierd în alte griji. Unii în noaptea când pacea cerească se coboară peste lume, auzesc o cântare prin sat la „colindat”. Colinda e o cântare de bucurie pentru nașterea Mântuitorului. Astăzi însă nu mai este ce a fost la început. În zilele mai multe locuri e o bătaie te joc. Noaptea întreagă auzi colindătorii, din casă în casă, gustând din fiecare câte un pahar două de vin. Unii rămân în șanțuri până i ridică altcineva, alții se încaieră la bătaie, iar a doua zi se scoală cu gura acră de beutura din ajun. Unii se îmbracă cu diferite haine „budehăli” cum se spune și astfel se dedau la adevărate țigăni. Au rămas aproape numai copiii cu vechiul și adevăratul obicei al colindatului. Ei prin nevinovăția lor copilărească ne mai amintesc de îndatoririle noastre în această zi.

„*Hristos pe pământ înălțați-Vă*.” Iată împăratul s'a pogorit pe pământ și a adus pacea. În ziua lui se închină magii ce i-au adus mulțime de daruri.

Îngerii în ceruri îi înalță înviri cerești. Înălțați-vă inimile și gândurile voastre către Cel ce azi se apropie de voi. Iată s'a așezat în mijlocul vostru, scuturați-vă de noroiul patimilor. Ca astfel să vă puteți apropia de El.

Răsună cu putere glasul îngerului dar nu poate pătrunde de zidurile răutăților și ale nepăsării. Slujba dumnezească nu e totdeauna prilej de înălțare. Pentru mulți bărbați, mai ales după amețea din ajun, e prilej de un somn sau toropeală, iar pentru femei și fete e prilej de a-și arăta cele mai nouă și mai luxoase haine.

„*Cântați Domnului tot pământul*.” Teacă plină de pământ să înalțe cântece de laudă. Cântări și osanale să se înalțe necontenit către Cel ce chip de om luat-a, numai pentru mântuirea neamului omenesc.

Se înalță la sărbători cântece mai mult cântând, dar sunt cântecele de cari răsună tot în băreții cârciumelor și restaurantelor, sunt cântece nepotrivite cu împărăteasca zi a Nașterii Domnului.

„*Și cu veselie laudați-l că s'a preamărit*.” Sufletul să se veselească în această zi și nu numai. Toate pregătirile s'au făcut ca să se dea popului toată veselia unui trai bun și înbelșugat, dar sufletul e însetat ca pământul fără floare. Să căutăm a pătrunde frumusețea și adevărul cântărilor bisericesti și să lăsăm ca aceste cântări să înalțe în inimile noastre. A-

tunci vom putea spune cu adevărat că azi a fost o slojba frumoasă și nu atunci când strana a fost plină de cântăreți ce se înghesuie pe întrecute la cântări.

Atunci vom putea spune cu drept cuvânt că am serbat Nașterea Domnului.

I. S.

Ocupațiuni plugărești de iarnă

Pământul e îmbrăcat în haină albă de odihnă. — Odihnește în pace, nu mai este săpat, arat și nici grăpat. — Stăpânii și muncitorii pământului odihnesc și ei în casele lor, gândindu-se cu drag la primăvara aducătoare de viață nouă.

Pământul bine pregătit, arat adânc toamna în timpul odihnei de iarnă, se pregătește pentru primăvară. — Prin togeț și desgheț, se fărâmițează, sărurile minerale se topesc, vietățile mici se înmulțesc, apa se imaginează, iar primăvara pământul e dospit și gata să dea recolte îmbelșugate.

Plugarul harnic, în timpul odihnei de iarnă, deasemenea, se pregătește pentru primăvară.

Plugarul dornic de înaintare, revizuește unelte și mașinile agricole. — Înlocuiește piesele stricate, curăță murdăria și rugina, unge fierărurile și vopsește părțile făcute din lemn, iar după ce sunt bine reparate și curățite le adapostește într'un loc potrivit, ferit de ploaie, zăpadă și de vânt.

Ocupațiunea plugărească cea mai importantă în timpul iernii este îngrijirea și hrănirea animalelor.

Animalele trebuiesc ferite de frig, trebuiesc țesălate și bine curățite. — Prin curățire animalul pe lângă că devine mai frumos, se și dezvoltă mai bine. — Prin curățire, porii (găurele) pielii se deschid, animalul respiră mai ușor, gazele otrăvitoare din organism se elimină, sângele circulă mai bine, animalul mănă mai cu poftă, așa că se desvoltă și se îngrășă, parcă văzând cu ochii.

Animalele pe lângă coceni, paie și fân, mai ales aând ne dau lapte sau trebuie să fete, e bine să primească uruială și sfeclă de nutreț.

Sfeclă de nutreț e bine să fie tocată și să fie pregătită în felul următor:

Într'o ladă mare se pune un rând de pleavă, deasupra un rând de sfeclă tocată, iară pleavă, pe urmă sfeclă, așa până se umple lada și atunci se stropește cu puțină apă. Sfeclă astfel pregătită e bine să stea o zi, până când pleava se înmoaie, și e mănecată cu multă poftă.

Plugarul priceput și cinstit nu le lasă în grija servitorilor ori copiilor și ține seamă de proverbul bătrânesc. „Ochii stăpânului îngrășă via.”

Plugarul prevăzător acum în timpul iernii calculează, care dintre semănături ori animale au produs venite mai mari, se gândește în fiecare pământ ce va semăna la primăvară.

Mulți plugari nu cunosc decât două feluri de plante, grâul și porumbul (cucuruz), iar hotărul lor este împărțit în trei părți (furdulașe) în cari semănăturile urmează în felul următor: porumb, ogor și grâu.

Ogorul timp de un an nu produce decât spini și măracini și servește ca bătătură pentru plimbatul oilor. — Ori cât de mult ar produce pământul anul viitor, nu e în stare să producă atâta ca să completeze pierderea din anul trecut.

Pentru plugarii cari au pământ puțin, rânduirea semănăturilor ar trebui să urmeze în felul următor: porumb, trifoi, grâu, iar după grâu iar porumb și așa mai departe.

Trifoiul se seamănă în porumbiște după sapa a doua ori a treia. Trifoiul pe lângă că produce nutreț mult, mai îngrășă și pământul.

Plugari, folosiți-vă de timpul liber, cetați cărți folositoare de agricultură și de alte cunoștințe, constituiți-vă în asociații de asigurare a animalelor, asociații de „Buni Gospodari”, cereți sfaturi și îndrumări dela conducătorii Dvs.

Camerele de agricultură vă dau sfaturi, vă împrumută cărți, vă trimit specialiști spre a vă da îndrumări acasă, la fața locului. — Tot prin Camerele de Agricultură puteți să vă procurați, semințe, pomi, animale, unelte și mașini agricole
Ing. Agr. Victor Rusu

Fel de fel

Măncați cât mai multe nuci și alune!

Nucile și alunile sunt foarte hrănitoare. Patru nucii sau 30 de alune fac cât o bucată obișnuită de carne friptă. Să mănecăm deci iarna cât mai multe nucii și alune, dar mai ales copiilor să le dăm cât mai multe.

Ridichii împotriva acrelii din stomac.

Despre ridichi obișnuiți s'a spusă fier-tatul mitropolit Dr. Victor Mihăyl de Așșă că dimineața sunt venin, la amiaza mănecarea, iar seara leac. De aceea ei și mănca în fiecare seară ridichi negri cu unt și cu miere de atop. Mai nou s'a descoperit că ridichii sunt buni și împotriva acreliilor de stomac. De un lucru însă bine să băgați de seamă: ridichii sunt o mănecare grea; cine are deci stomac slab să-l mănănce răzuții!

Cum ne putem face călduroase ghetetele și cismele

Răcelile cele mai multe vin dela picioare. Chiar de aceea picioarele să ni-le ținem calde. Iarna, când avem cea mai mare nevoie de căldură, să luăm o piele de lepure, să ne tăiem din ea atâta bucată cât să ne încapă bine în gheată ori cismă. Această bucată de piele să o așezăm cu părul în sus în gheată ori cismă și atunci nu ne mai pașă de ger.

Cum putem astupa mai bine sticlele

Vinul, părădăle fierțe și alte fierțuri de pus pentru iarnă se astopă în mod sigur cu dopuri de plută flote mai înainte o zi în ulei de lemn. În forma aceasta porii dopului se astopă perfect, iară aierul nu străbate în sticlă și vinul sau celealalte fierțuri nu se strică. Probați numai și vă veți convinge!

Zamă pentru bolnavi

De multe ori trebuie să le dăm bolnavilor zamă foarte hrănitoare sau tare, cum se mai numește această zamă. Iată cum o facem: Cumpărăm 1/2 kgr. carne macră de vită, o tăiem mărunt și o așezăm într'o sticlă de dulceață cu pereți groși. Sticla o așezăm în apă călduță, pe care o încălzim vreme de 1-2 ore, dar nu prea tare. Adaugem la ea mai târziu sare și legume, ca de obicei la zama de carne, apoi o luăm dela foc, o străcorăm și o dăm bolnavului. Va fi o zamă foarte bună, gustoasă și hrănitoare.

Nu aruncați funinginea

pentru că este un gunol minunat, de care au mare nevoie plantele noastre. Când vine declinul hornarului, rugați-l să grijească de funingine, pe care apoi amestecați-o cu celalalt gunol și veți câștiga mult prin el.

Cum se păstrează ouăle proaspete?

În multe feluri, însă mai bine în modul următor: Într-o oală mare fierbem apă, ouăle pe care vrem să le păstrăm, le așezăm într-o pânză cât mai rară, dacă avem chiar într'un roclu; apoi slobozim ouăle cu roclu cu tot în oala cu apă fierbinte, dar în clipita următoare le și ridicăm, fără de a fi stat în apă nici o clipită. Prin aceasta pelița dinlăuntru a ouului se întărește, se lipește de coajă, iar oul stă nestruciat mai multă vreme, fără de a se strica, dacă le așezăm într-o coșarcă, la loc unde le atinge ailerul cât de bine.

150.000 evrei vor părăsi țara.

Fiindcă multe părți din țara noastră sunt copleșite de omida iudevească, guvernul țării noastre a cerut Angliei să lase liberă intrarea liberă în Palestina a unui lot de 150.000 evrei, ce vor pleca dela noi. Plecarea acestor evrei se va face pe rând, în timp de 3 ani, adică, în fiecare an să iasă din țară câte 50.000 de evrei. Guvernul român a înștiințat de aceste hotărâri și societățile iudevești din străinătate care vor trebui să sprijine și ele plecarea evrellor din România. O parte din cheltuielile de drum vor fi suportate de către guvernul român. Primele regiuni din care vor pleca evreii vor fi Bacovina, Basarabia și Maramureșul.

Magazine de lux și în Rusia. Pe zi ce merge fața Rusiei se schimbă. Rând pe rând au introdus multe din lucrurile de odinioară din vechiul stat burghez. Acum se spune că în Rusia se vor introduce iarăși magazinele de lux ca și în vechiul stat țarist de pe vremuri.

Cărțile bune

sunt întotdeauna folositoare și plăcute omului. Din ele se desprind îndemnuri pentru suflet, mănunchiu de gânduri frumoase, cari toate îndulcesc și luminează drumul greu al vieții.

Cărțile cele mai potrivite pentru cetitorii din popor sunt „Cărțile bunului creștin”. Sunt scrise pe înțelesul tuturor și cuprind multă învățătură mântuitoare pentru suflet. Aceia cari vreau să aibă o carte plăcută de sărbători, mai ales acum în lungile seri și nopți de iarnă să ceară dela Blaj „Cărțile Bunului Creștin” scrise de pâr. prof. Iuliu Mator:

Nr. 1. Păcatul, cel mai mare rău din lume, ediția II acum sub tipar.

Nr. 2. Pe calea desăvârșirii, ediția II acum sub tipar.

Nr. 3. Bolșevicii și biserica, epuizat.

No. 4. Darul lui Dumnezeu, ne arată cum putem deveni fii și moșteni ai împărăției cerurilor. Cărticica cuprinde 64 pagini și se vinde cu 6 lei.

No. 5. Adevărata fericire, ne arată cum putem fi fericiți aici pe pământ, și mai ales în lumea cecalaltă. 64 pagini, prețul 6 lei.

No. 6. Taina Spovedaniei, ne dă toate îndrumările de lipsă, pentru ca să putem face o spovedanie bună și cum se cade, conținând și o oglindă sufletească, din care ne putem cunoaște păcatele. 116 pagini prețul 15 lei.

No. 7. Tălculrea apostolilor din Duminecile de peste an, este o broșură fără de care nu putem înțelege apostolii pe cari li cetește cantorul. Broșura are 400 pagini și se vinde cu 50 lei.

No. 8. Legea strămoșească, nearată, care este legea cu adevărat strămoșească a neamului românesc. Această broșură nu poate lipi de pe masa nici unui român. Are 116 pagini și se vinde cu 15 lei.

No. 9. Tălculrea Evangheliilor din toate sărbătorile de peste an, nici nu mai trebuie recomandată. Trebuie să o aibă fiecare creștin care cercetează biserica. Cuprinde 212 pagini și se vinde cu 25 lei.

No. 10. Tălculrea apostolilor din toate sărbătorilor de peste an, în care tot creștinul află explicații apostolii, cari sunt mai greu de înțeles. 171 pagini, prețul 20 lei.

No. 11. Taina tainelor: sfânta cuminecătură, de care nu se poate lipsi nici un creștin, care se cuminecă cel puțin odată la an, dupăcum nu se poate lipsi de No. 6, care este Taina Spovedaniei, celce vrea să se spovedească. 96 pagini, prețul Lei 8.

No. 12. Sfânta Liturghie, Iertfa Legii Noi, ne arată, cari sunt părțile sfinte liturghiei, ce foloase ne aduce, pentru cine când și unde se poate sluji; biserica și părțile ei, sfintele vase și odăjdii, limba sf. liturghii și altele de folos pentru oricare creștin. 110 pagini cu 12 lei.

No. 13. Durerea, sora noastră nedespărțită, este cea mai nouă broșură pe care cu siguranță o va ceta fiecare creștin, pentru că numai citind această cărticică se va putea mângâia în durerile și necazurile vieții. 152 pagini cu 12 lei.

No. 14. Tălcul Evangheliilor din toate duminecile de peste an, 57 de evanghelii sunt tăluite aici, stih de stih, pe larg și după cei mai de seamă scriitori bisericești. Iară la sfârșitul fiecărei evanghelii ve afla 3—4—5 învățături scurte cari se pot trage din evanghelia aceea. Lucrarea se extinde pe 356 pagini și costă abia 34 Lei.

No. 15. Cărticica Mirilor. Pe cele 67 pagini ale acestei cărticele e arătat, ce trebuie să știe logodnicii înainte de a se căsători. Fiecare preot, tată sau mamă ar trebui să-și cinstească credințioșii resp. feciorul sau fata de măritat cu această cărticică. Dar mai întâiu s'o cetească ei înșiși, ca să se convingă, ce mare binefacere este această cărticică pentru tinerime! Și e atât de teftină, abia 6 Lei, încât și cel mai sărac om o poate cumpăra.

No. 16. Cărticica soților de căsătorie, în care se arată tot ceace trebuie să știe soții de căsătorie despre divorț, căsătoriile mixte

pedecile dărâmatore și împiedecătoare de căsătorie, apoi despre datorințele pe cari le au unii față de alții și despre creșterea copiilor. 84 pagini prețul 8 lei.

No. 17. Cele 7 cuvinte de pe cruce ale lui Isus. Șapte predici de postul mare scrise pe înțelesul tuturor. — 72 pagini cu 6 Lei.

No. 18. Cum să ne creștem copiii. Sfaturi pentru o cât mai bună creștere a copiilor, scrise după cei mai de seamă pedagogi moderni, pe înțelesul tuturor, în spirit creștinesc. — 84 pagini cu 8 Lei.

No. 19. 54 Predici scurte pentru popor, întocmite după texte din apostolii duminecilor, prețul 40 Lei.

Bumbu Traian Nr. 3920 Zagra, am primit Lei 300, mai aveți restanță 780 Lei pe anul 1933 Lei 30, pe 1934—150, 1935—150, 1936—150, 1937 Lei 150 și 1938—150.

Rus Elena Băla, sunteți achitată și pe 1/2 an 1939.

Giungi Erdes Nr. 3975, suma de 492 Lei am repartizat-o după cum urmează: pentru D-voastră sa trecut pe 1939—150 Lei, pentru Erdes Joja pe 1937—125 1938—150 și 25 Lei pe 1929. 3 calendare 42 Lei.

Cozma Ioan Nr. 746 din Cornești, sunteți achitatu și pe 1940.

Bauer Iosif Nr. 4855, mai aveți restanță pe 1938 Lei 18.

Fără calendar ești ca fără mână. Cumpără deci. „Calendarul dela Blaj”!

A apărut!

A apărut!

Calendarul dela Blaj pe 1939

care cuprinde, pe lângă toate celea ce se cer dela un calendar, și nelipsitul *Indreptar Bisericesc* pentru cantori și preoți, cu tipicul tuturor duminecilor și sărbătorilor de peste an.

Apoi o bogată parte pentru „*învățătură și petrecere*”, cu îndemnuri creștinești, sfaturi folositoare la toate trebuințele, povestiri, poezii, glume și numeroase chipuri din țară și din toată lumea.

Mai ieftin ca totdeauna!

În acest an, plin de necazuri și de poveri, am ținut seamă de lipsa de bani a cetitorilor și am statorit prețul calendarului poporal, la **12 Lei exemplarul**. Cine-l cere prin poștă, va mai trimite doi Lei pentru spese. Și omul cel mai necăjit poate rupe dela necazurile sale un preț așa de neînsemnat. Calendarul anului acesta e cu mult mai bogat decât în alți ani, are 150 pagini, și cu mai multe chipuri, peste 30.

Pe așteptare, nu putem trimite calendare!

Cine dorește să aibă calendar frumos și ieftin, să ceară dela **Redacția și Administrația „Unirea Poporului”, Calendarul dela Blaj**, care-i prietenul cel mai bun al fiecărui creștin.